

אורות השבע

גלוון מס'
826

בטaan ררבנות והמעצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

אחראי מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע
מיטות

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

זריזות במצוות

**ויבחר משה אל העם לאמר הchlצז מאתכם אנשיים לצבא
ויהיו על מדין לחת נקמת יהוה במדין**
(במדבר לא, ג)

ויבחר משה: אף על פי ששמע שמייתתו תלויה בדבר, עשה בשמחה ולא אחרת
(רש"י)

תמצית דברי רשי הילו אשר מקורן במדרשי חז"ל, יש בהם כדי לאלפינו בינה עד כמה היו מצוות חביבות על משה ורביינו ע"ה, וכשהם דברי רבוינו בספרינו ע"פ נקם נקמת בני ישראל מלאת המדיניות אחר תאוסף אל עמיך: 'מג'יד שמייתתו של משה מתעכבות עד שליחם את מלחמת מדין. ואם רצחה משה להאריך חיים, לא היה נוקם. וاع"פ כן הילך משה ועשה הכל בשמחה ולא עיכב', ע"ש. וזה מפורש טפי בדבורי ליקוט שמעוני (שם), וו"ל: 'אלול' בקש משה שלא למות, לא היה מת. שאמר לו הקב"ה אם אין אתה מתנקם בשונאים של ישראל אין אתה מת, והוא ישב שעירים או שלושים שנה. אלא אמר משה אין רשות בידינו לעכב את המצווה, מיד – ויבחר משה אל העם לאמר הchlצז מאתכם אנשיים לצבא והוא על מדין לחת נקמת ה' במדין' (במדבר לא, ג), עכ"ל. ואנו אין לנו אלא להשתומם, עד כמה היתה חביבה זריזות' של מצוה עצל משה. שכן אחר שגילה לו הקב"ה שיש פטירתו מן העולם נקבע רק לאחר קיום מצוה זו, וככל זמן שלא נתקיימה על ידו יוכל להמשיך לחיות עוד שנים רבות 'עשרים או שלושים שנה!' ווא"פ כן תשוכת ליבו ארמה לו למסור את נפשו כפשו מדם כדי להזהרו לעשות רצון בוראו בלא שום דיחוי – 'חת נקמת ה' במדין'. זאת ועוד, שהמעין במדרשי המשך (שם) יימצא שככל הנראה גם ישראל ידעו על כך, וכך סירבו לצאת למלחמה מדין כדי לעכב את יום פטירת משה, כפי שהיעיד הכתוב 'ימסרו מאלפי ישראל' (במדבר לא, ה) ודיקו במדרשי 'שנמסרו בעל כרכום'. וא"כ יכול משה לתלות בעם – שאנים מוכנים עדין למלחמה, אך תחת זאת עמד הוא וויזום לקיים המצווה מיד – 'הchlצז מאתכם'! אכן רק נפש היוקדת ברשפי אש של habitats י-ה לעשות נחת רוח לבורה, יכול להגיע לדרגה מופלאה זו של חביבות המצויות.

ו אכן לא בכדי זכה משה לרביינו לתואר 'חכם לבי'echot' (משל, ג, חמבר בגמ' סוטה ג, א): 'תנו רבנן, וא/orה כמה מה חביבות מצוות על משה רביינו, שכלי ישראלי נתעסקו בביוזה (וינצלו את מצרים) והוא נתעסם במצוות, שנאמר 'חכם לבי'echot' (משל ג, ח). ומפני היה יודע משה לרביינו היכן יוסף קבורה, אמרו סרוח בת אשר נשתיירה מאותו הדור, הילך משה אצליה ימים ושלש לילות לחפש אחר ארון של יוסוף, ובמדרשי (דברים רביה) מבואר, שהילך משה שלושה ימים ושלש לילות לחפש אחר ארון של יוסוף, ונתגיג במצוות זו עד כלות הנפש ממש, עד שנגנית לו סרוח בת אשר וכו', עי"ש.

אך ראה זה פלא שהוא עצמו לא יצא למלחמות מדין, שנאמר (שם) 'ישלח אותם משה'. והטעם מבואר במדרשי (תנ"ה א טט): 'אמר משה אני שנתקגדלתי במדין אינו בדין שאני מצור להם היהות שעשו לי טוביה', עי"ש. הדברים מופלאים, שכן מצד אחד הוא מקריב את נפשו כדי לקיים מצווה ה' בזריזות – אך מайдך הוא מעדר שמהיצה תעשה ע"י

אחרים, מפני שתאות נפשו הוא חיב' למדיינין!
ושוב מעצנו מידה זו נר להגלו של משה רביינו ע"ה, עת אשר נגלה אליו הקב"ה
לראשונה מתוך הסנה והפער בו מADOW לבוא אל מצרים לגואל את ישראל: 'הנה צעקה בני ישראל בא הארץ... ועתה לך ואשלחך אל פרעה והוציא את בני ישראל

דבר העורך

אהבת חינוך

ויבחר ה' אל משה לאמר, נקמת בני ישראל מאת המדייניות אחר תאוסף אל עמק, מודיע לא היה יכול משה ובינו להיאסף אל עמייו רק לאחר שניקום מאת המדייניות, מבאר הברכה מושלשת, עפ"י הארץ' של מஹתו וענינו של משה ורביינו ע"ה שהוא הגואל הראשון והגואל האחרון, והוא יהיה המשיח בסוד הכתוב 'מא' שייה' היה שיהיה ראש תיבות 'משה', ואיתא במסכת יומא בית שני הוב על עזון 'שנתא חינוך', ועל כן ידע משה ורביינו שבשביל לבוא ולגואל את שורא צרך בטל את הקליפה של 'שנתא חינוך', שהיא הקליפה של מדין 'מדין' הוא מלשון 'מדון' ומריביה 'של מחותם היה להרבות' 'שנהה' ומחלוקת בעולם', ורק כשהתבונת ה'שנתא חינוך' ותיהה אהבת חינוך תבוא הגואלה השלימה.

בדרכם של אביהם אדרי

רב המרכז הרפואי "سورוקה"
רב' ק' שבטי ישראל' שכונה יא' באדר שבע

לוח זמנים שבועי

שבת ה' ג' ב מינימום ג' 03.8.19	יום ה' חמ"ה ב מינימום ג' 02.8.19	יום ו' חמ"ב ב מינימום ג' 31.7.19	יום ש' חמ"ג ב מינימום ג' 30.7.19	יום ב' חמ"ה ב מינימום ג' 29.7.19	יום א' חמ"ו ב מינימום ג' 28.7.19
עלות השחר					
זון טלית ותפילין					
זרחה – עין הנהמה					
ס"ז ק"ש לדעת מג"א					
ס"ז ק"ש להלמאנין ומריא					
חצות ים ולילה					
מנוח גולדלה					
סלל המנוחה					
שקיעה					
צאת הכהנים					

"שבת מברכון"
המולד ביום חמישי שעה 5:22-3 חלקיים
ראש חודש מנחם אב ביום שישי הבעל"ט.

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	מיטות
דברי ירמיהו	הפטרה:
19:23	כניסת השבת:
20:14	יציאת השבת:
21:07	רביינו תם:

אורות הקשרות

ממצריםים וגוי וילך משה וישב אל יתרו חותנו ויאמר לו אלכה נא ואשובה אלachi אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשולם' (שמות ז, י), ופירש ר' שם: שהליך ליטול רשות מיתרו חוותנו והלב משפטומם, וכי ערך נטילת רשות מבשר ודם כדי לקיים ציוויים מפורש של הקב"ה. זאת וועת, הגע עצמן אילו יתרו לא היה נותן את רשותו, האם יעלה על הדעת שימושה רבינו היה מונע את גואלה ישראל.

ברם לכשנותובן בדברי המדרש שם, נמצא ביאור נפלא להעלומה זו, וכזה הם דברי המדרש: 'בשעה שאמר לו הקב"ה למשה ועתה לך ואשליך אל פרעה, אמר לו ובון העולם איני יכול מפני שבבלני יתרו פתח לך ביתנו ואני בענו בגין, וכי השווא פותח פתחו לחבירו, נפשו הוא חיבך לו'. הנה כי כן מפורש, שמשה רבינו הכיר בוטבו של יתרו חוותנו עד כדי הכרה שאת נפשו והוא חיבך לו. וכל כך למה, מפני שהכניםו לבתו וננתן לו לחם לאכל. והדברים מאירם ומזהירים לאור דברי הנגן רבי אהרון קוטלרetz' בספרו הבahir' משנת אהרון, וזה תוכן דבריו: הנה מפורש במדרשו, שלא פתח לו את ביתו אלא כדי שיקח אחת משבע בנותיו, מפני שהיא מנדין ואיש לא יצא לשאת את בנותיג. גם עבור הלחים שניתנו לו, הוא בקש ממנו לעבד אצליו כרעה עצאן. הררי לפניו, שלא פתח יתרו את דלתו בפניו שהוא אלא בעבור טובת עצמוני, וגם את לחמו השיג משה בזיעת אף.

על פי כן, הרגש משה שאת נפשו הוא חיבך לו.
אללא שעדיין לא תעוזב נפשי לשאול, היאך יש במידה חשובה זו ככל שתהיה, כדי להווות עילה לシリוב קיום צו מפורש שיצא מפי מלכו של עולם! אולם המדקדק בדברי כל המדרשים הנ'ל, יראה שלא נאמר לשון אני רוצה אלא איני יכול. רוצה לומר, רבינו של עולם חפץ אני בכל לבי לעשות את רצונך, אך אתה נפשי כבר התיחסתי למי שగמל עמי טובה, ושוב אין הדבר תלי בי אלא بما שהתחביבתי לו את נפשי.

ובזה למד אותנו משה רבינו יסוד נפלא במידת הכרת הטוב, והוא שצערק להכיר טובה מבלתי חשבונות מה הייתה כוונת הנונן ומה הנונן קיבל ממונו, עד כדי הכרה שאת נפשו הוא חיבך לו! והדברים מדברים בעד עצםם. ובאמת הרואה ראה, ש'סירובו' כביבול של משה רבינו ע"ה, התקבל בהבנה על ידי הקב"ה. מפני שבבעל נפש יודע שהכרת הטוב לחבירו, היא בעצם הכרת הטוב כלפי הקב"ה עצמו, שהרי שליח זה נשלח על ידי הקב"ה להטיב עמו וממילא הכרת הטוב מופנית בעקיר למשלח שהוא הקב"ה. וזה עמוק דברי רבוטינו במדרשו (קהלת ו' ז): 'כל הוכפר בטובתו של חברו כאלו כופר בטובתו של מקום', מפני שהוא למעשה למשעה של חברו!

ואם יש את נפשך עוד להתחזק בזריזות המצוות, צא ולמד לדבריו הנלהבים של הרב פלא יועץ' (עיר מצוות): 'האיש אשר הוא היהודי ומאמין בה', שמשלים שכיר טוב לשומר מצוותיו ועונה מר לעוברי מצוותין, ראוי לו להיות רץ למצוה וטורח אחריה להשיגה בכל כוחו ובכל נפשו ובכל מאודו, יותר ויותר ממי שטורח להרוויח אלף אלפים דינרי זהב, יותר מהרץ אחר החים, כי רב מאד מתן שכון של מצוות, עכ"ל. והדברים מופלאים ומדוברים הם בעד עצםם!

ושמעתי מפי מורינו ראש ישיבת פורת יוסף הגה'צ' רבי יהודה עזרקה עכ"ל, מעשה שנרג לטפחו בהתלהבות בבה – אודות ובו יום טוב פוליטי ז' לשחה אחד מצרפת היישיבה. פעם נודמן לבני מוסחורי גוי אחד שבקש ל��נות כמהות גודלה של בדים אשר הרוח שבחזיה הגיע לעשרות אלפי דינרים... אך כיוון שהיתה זו שעת המנוחה, ביקש מהלוקה להמתין עד לאחר ישוב מהתפילה. רתח אותו הגוי, ואים שלא ימתין אלא יילך לשכנו וירכש ממנו את הסחורה אפיקו במחירות גבוהות יותר וכן היה, כשחזר מתפילהתו גולח שאכן הגו רכש את כל הסחורה משכנו, ובכך הפסיד רווח עצום. אך לא זו בלבד שלא הצער על ברך, אלא היה שמח כל ימי שהיתה תפילה מנוחה אחת בציור שהוא עבנינו יותר מאשר עבודות אלפי דינרי זהב!

רב יהודה דרעי
רב הראשי וראב"ד באר-שבע

אורות הפרשה

מציאות חן על ידי הענוו

וזיבר משה אל ראשיו המתוות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה', צריך להבין כתוב הכתוב אל ראשיו המתוות מה נשתנה מצווה זו התרת שישי שפרט בה הכתוב אל ראשיו המתוות ה'א ע"ל, כמו שנאמר 'ויהי רעב על פי מש"כ ר'ש"י' שלוש שנים שנא אחר שנה ויבקש דוד את פניו ה' ויאמר ה', אל שאל ואל בית הדמים על אשר המתוות את הגבעוניים', ויצא ישראל לקראות פלשתינים למלחמה וניגש ישראל לפני פלשתים, ואורן בראשיהם ובני פלשתים בני עלי הכהן חפני ווינחס מטה, ותשמע אשת פינחס ותכרע ותולד ותמות, ובעת מותה קראה יליד הנולד בשם 'איכוב' אל הלקח ארון האלוקים כי גלה כבוד מישראל', ולפי זה יש לפרש כאן שהכוונה ממשה רבינו ע"ה בא וגונן לנו סימן לידע לאיזה רב וצדיק צרכיהם להידבק, וביאור הפסוק כך: 'וידבר משה' משה דבר אלראש' על הנושא של ראשיו ורואין ישראל' לאמור' לאיזה מהם צריך להידבק, 'המתוות' דווקא לאלו שיש בהם עונוה, ואיתם מחזיקים את עצםם למורים עם נעלים ומוחדים, אלא מרגשיים עצםם כאלו שהם עדין למיטה ועוד לא זכו להעתולות, 'לבני ישראל' לאמור' והסימן המובהק לה' יתבטא זהה, שצדיקים ענויים אלו הם מוצאים חן בעין הציבור, ובשעה שאומרים דברי תורה לפני הקהל, הדברים ערבים לשומעיהם ומתקבלים על ליבם באהבה ושמחה, ועל צדיק זהה ניתן לומר עליו 'זה הדבר אשר ציהו ה' ששרה עליו השכינה הקדושה והיא מדברת מתוך גורנו את ציווי ה' יתברך, כמו שנאמר אצל משה רבינו ע"ה 'משה עניין מאי מכם האדם אשר על פניו האדמה'.

התורת נדרים

"וידבר משה אל ראשיו המתוות גימטריה 'הט' המ' אראה להתיר שטו שמו", הכוונה לדאייא במסכת נדרים כל הנדר כאלוי בונה במנה והמקיימו מכירב עלי' בשעת איסור הבמות. ועל כן טוב שעני ה' יתרברק שם רואו למצוא פתח חרוטה להתיר את הנדר לבטול ולשומות אותו מהאיסור שעשית בהמה, והקב"ה מאייר את עיניהם של החכמים למצוא פתח שאילו ידע כן וכך הוא לא היה נודר כל עיקר, וכdeadיתא במסכת כתובות שהחכם הוא עוקר בה את הנדר מעיקרו והוא הויה כל נדר כלל.

שכינה מדברת מתוך גרון

"וידבר משה אל ראשיו המתוות לבי ישראל לאמר זה ה'ד'ב' ר'אשי תיבות עם התיבות גימטריה 'אמירה זו יהל', רומז למ"ש' ר'ש' כאן שכל הנבראים נתנוו בלאשון 'כה' כה אמר ה', ומוסף עליהם משה רבינו ע"ה שנתנוו גם בלשון 'זה' זה הדבר, שהשכינה היהת מדברת מתוך גרון.

לא יחול דברו

"לא יחול דברו" גימטריה "אלו חבר ליד", הדברים האלה שלן יש להם כוח לפועל מעשים כמו מעשה של היד, ועל כן להזיר שלא יחול דברו שתישמר על פיך ולשונך חבר טוב שלא תוציא את הדבר מופיע בנקל רק לאחר מחשבה תחילתה, אם יביא לך דבר זה איזה טובה אמרהו, ואם לאו אלא הוא סתום דבר בעלם לא שיצא לך ממנו כל תועלת תשחוק ואל תארמיה, כדאייא במסכת מגילה מלא בה מסכת מגילה מה שתווא בתרני.

שפע ברכה על ידי מאה ברכות

"וידבר ה' אל משה לאמר נקמת בני ישראל מאייר מה מדינים אחר תאסף אל עמו", "מאת המדינים אחר" גימטריה "אייר תרם מהה מדין", הכוונה למה שכתב חזון שהשכינה הקדושה נקראת 'מאה', ועל כן צריך לומר בכל יום מאה ברכות כדאייא במסכת מנחות תניא היה רב' מאיר אוומר חי'ב אדם לברך מאה ברכות בכל שעתה של השכינה מה ה' אלהי שואל מעמך', וזאת כדי להעצים את כוחה של השכינה הקדושה, כמש'כ הארץ' בשער הכותנות, שהשכינה יורדת בכל שעת ימי החול לטער הקליפות להעלות מהם ויצוצות קדושים, וכותב הארץ' בלקוטי תורה, שהסתירה אחרא כל שרשה ווינקתה היא מהדיין, ואשריו של האדם שזוכה שעל יד' מעשי הטבבים שלו הוא מס'יע לשכינה הקדושה שלא צטרך להיות בסטרוא אחרא שיניקתה מדיין ומעלה את הניצוצות הקדושות, וזהקה להיות נשפע עליו מלמעלה שפע רב של ברכה וטובה.

שפע ברכה על ידי אמרת תהילים

"תאסף אל עמיך" גימטריה "הברכה תהילים ה'", יש לפרש על פי מש"כ המדרש שוחר דוד המלך ע"ה בקש שכל האמור תהילים היה נחשב אצל הקב"ה כלווד חמשה חומשי תורה וכמו שאמרם ביה רצון, וידוע "ד' מלוא' היה" ב"ה גימטריה "הברכה", והינו כמו שכתב חזון, שכל תוויתינו הקדושה כולה היא שמותיו של הקב"ה, ויכולן על ידה למלא את שם הקדוש ה'ו' ולהמשך שפער רב של ברכה לכל העולמים, כן יוכל פשטוני העם שאים בני תורה להמשיך הברכה ב' המילאים דשם הקדוש ה'ו'ה, על ידי אמרות התהילים.

הילולא צדיקייא רבי אלעזר אבוחצירה זצוקלהה"ה

מוסר השכל על גודל

רעת בעל הלשון וחומרת אישור

שנשמע מפי "ק האדמור" רבי אלעזר אבוחצירה זצוקלהה"ה
והובא בספר "פקודת אלעזר"

רבינו דבר על חומרת לשון הרע, ובעל לשון הרע הסכנה מהם גודלה,ומי שמחיק בלשון הרע כמעט שאין עצה להשתיקו, הוא אడוק בלשון הרע לדבר על מי שרצה לדבר כל ימי חייו, והם גורעים מרווח המבקש להרוג, כי זה יש עצה להרגיעו. ואמר רבינו דודבר זה יש ללמד מה שכתוב ויאמר 'אל משה במדאין לך שב מרים כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך' (שםות ז, יט), ופרש רשי' כי מתו כל האנשים, מי הם? דתנן ואבירם חיים (שםות ז, יט), ופירוש רשי' כי מתו כל העניינים והעני חשוב כמתה. ושאל רבינו הרוי בירחתו של הין, אלא שירדו מנכסיהם והעני חשוב כמתה. משה במדאין לך שב מרים כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך' (שםות ז, יט) ופירוש רשי' כי מתו כל העניינים והעני חשוב כמתה. ושם שכתוב וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרוג את משה, יברחה משה פניה פרעה (שםות ז, יט) א' פחדו של משה ובירחו היה בצל פרעה, ומהראוי שהקב"ה ירגיע את חשו של משה שלא יdag מפרעה, ומה הוא מרגיעו מעין דתנן ואבירם שמות ואין יכולים עוד להרע לו? אמר רבינו רשות האmittiyת לא תבא מכינוי של פרעה, כי את פרעה ابو להשקייה בטה של פרעה תחתון לאביה שהחון אותו או שיתן לו שוחד או שבתיה בטה של פרעה תחתון לאביה שהחון הוא דוקא מפני אותם שניים של גלות מחוץ למצרים, אבל החחש האmittiyת לא תבא בעלי לשון הרע, כי מי שאומנותו בכך אי אפשר להשקיתו בשום דרך, והוא תמיד יחפש סיבות כדי למצוות גם למי שרוצה לדבר וככל הזמן ירדוף אותו לא יניח לו, אמר לו הקב"ה כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך, דנהו עניים, דורך כלל בלשון הרע נגועים במדת הגואה כי אין וואים געני עצם רק געני אחרים, ושורש הגואה היא כשאדים עשיר, דעתיך עינה עוזת, ובעל מה הוא חושב שהוא בעל הדעה להביע דעתו על כל דבר ועל כל אחד בעולם, וכשנחיו עניהם הושפה גאותן ואין עוד להחשוש מלשונם. הוסיף רבינו, בעל הלשון הרע לא רק הווא קשה, גם חומר אישורו הווא החמור ביזור והוא גורם להורבן יותר מכל העיביות, ושורש חומרתו עונשו אמר רבינו על מה שאמר החפץ חיים צ"ל, כי דווע שמלעבירה שאדם עושה נברא מלאך רע, והוא מלאק קיומו ומוציאתו הווא בחינת מקטרג לאדם, אבל המלאן הרע שנברא למשון הרע מקטרג על האדם להענישו על עבירות לשון הרע, כי כדרך בריאתו שזה מדבר כך אופן קטרוגו ממש"כ השאר שנבראו ממעשה גדייא קטרוגם רק מקיומם, ועד שלא נתגלה למשה התופעה של מדברי לשון הרע בישראל, היה תמה מודיעם יישראלי משועבדים כל כך קשה, וכשראה את הלשון הרע של דתנן ואבירם, אמר עתה nondut הדיבור המשועבדים כל כך קשה. ואף שאפשר שהגע זה לא פשה בכל העם ורק ייחדים היו נגועים בו, אבל חמור עון זה גם הוא מצוי רק ביחידים להביע רע על כל הכלל, ובונגעו למה שאמר משה אכן nondut הדבר, הוסיף רבינו, שמשה רבינו לא היה כונתו לבחון ולהבין את הנגנת הש"ת, דהרי בגליו הסנה נאמר ויסתר משה פניו כי ירא מהbeit אל האלוקים, ואיל רבינו מהה שכתב כי ירא מהbeit אל האלוקים ממש רק מחותמת יראה הוא לא ראה אבל ליל זה היה רואה, והרי אי אפשר להביט באלו. אמר רבינו, וכי אין כוונה הבטה לעצמותו יתברך, אלא גילוי השכינה בסנה שהוא קוצים מרמז על כך שהקב"ה צר את צרת עם יישראלי בבחינה של עמו אונכי בצרה, ומשה ירא להביט כדי להבין את הנגנת הש"ת, כמו אם הוא מטענו מודיע לא ימנע עוני זו או למה הגע לעם ישראל זה, ולמה יסביר הכלל בהלה וرك נגוע במופלא מוך אל תודוש. ובינו דבר על חומו דיבור לשון הרע וכמה צריך להתרחק מדבר לשון הרע, וגם יש להתרחק גם מהדברים לשון הרע. ואמר מי שנגע בעבירה זו הוא מקלקל את שפע הרקודה אם ויה שרו עליו. והוסיף דמקובל הוא מהbab סאל' ע"ה שכל שנגע בלשון הרע איפלו אם הוא רב גדול וחשוב אין ברכותיו עושים פרי, ומספר מעשה שהbab סאל' זצוק' לשבעא לא' היל לbitum של רבנים כדי להתרברך מהם, והג夷 גם לביתו של רב אחד גדול ומפורנס, ולאחר שעמדו להפרה, הבבא סאל' לא ביקש מאותו רב שיברך אותו כמו שנג אצל רבנים אחרים, וכשנשאל לסייעת הדבר, אמר, שמתוך השיחה עם אותו רב הגיש בדבריו שדיבר לשון הרע, וכיון שכן מה תועלת תהיה בברכה של מי שאינו נזהר לדבר לשון הרע.

הו רצון שזכות הצדיק שהילולא תחול השבעה בכ' תמו
tagen بعد כל עם ישראל Amen.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו
של מורנו המרא דarterא הגאון הגadol
רבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות ימי בין המצרים

ש - מה הם ימי בין המצרים?

ת - ימים שבעה עשר בתמוז - תשעה באב ונקיים ימי בין המצרים, על פי דברי המכוב (וירימה א, ב: כל רודפה השינה בין המצרים). והואיל ומוסעת חורבן בית המקדש ראשיתה ביולי בתמוז וסופה בתשעה באב בו חורב הבית, טהילים בכל תפוצות ישראל הלכות ומונחים של צער ואבלות, וஸולקים הפה לשולש דורות של חומרה. ימים שבעה עשר בתמוז עד ר' יוסי ר' יוסי טבון רוחה בא עד טבונו של רוחה, ימים שבעה באב, וימי השבעה של רוחה באב עד רוחה באב, וימי השבעה באב.

ש - אלו דברים נאסרו משבעה עשר בתמוז?

ת - שבעה עשר בתמוז עד לר' יוסי, נעו להחמיר בשני דברים בלבד. אסור שימוש כלו ומור ובכלל זה רוקדים ומוחלות אפילו כלו ומור, לפי שבימים אלו שבת טוש שיטבו ונחנק לאבל מחולו. וכן נהנו שלא לברך ברכות שחייב על בד או פרי חדש, מפני שאין כלו נישואין והוא לומר על ימים קשים אל' שעחיזו והגעו למן הזה. אולם שאר דברים כגון נישואין, אכילת בשר תענית יין וכו', לא טהור אלא מרוח אב ואילך (כפי שיבורר במודען). כן הוא מנהג בני עדות ספרה, אך מנהג בני אשכנז לאסור ביוםיהם אלו נישואין, ומתקנות הוסיפו להחמיר בסגולות בשער תשתיות יין וכן תשופת גוילים.

ש - האם מותר ביוםיהם אלו לעזון סעודות מצוה בלילו כל זמור?

ת - לא אסורabisים אלו שימוש כל זמור אלא בסעודות של רשות, כגון ברכות יצחק או חנוכת הבית, או ברכות שידוכין (איירוסין בלשון זמונן) וכל שכך ערבי שירה שאין בהם סעודה כלל מוסתר שיטבו כלו ומור טבון מותר לשrox שעדות נישואין או שבע ברכות ברובם אףלו בלילו כלו ומור טבון רוקדים ומוחלות (בשמירת גדר הצעירות). וכן הוא הדין לגבי ברכות מילא, או פרון הבן, או כר' מזבחה הטקטיות במועודה הדתית כשהגע חתן הכר' טבונה ליל שלש עשרה שנה או סיום טסחים, או חנוכת ספר תורה, ולפי הוראה יש טקומות להקל בזורה אףלו בסעודות מלאה מלכה במוציאי שבת. כן הוא מנהג בני עדות ספרה, אך לפיה מנהג בני אשכנז אין להתריר שמיית כל זמור אףלו בסעודות מצוה.

ש - מי שלא יכול לקיים את ה戒 מצוה בזמנו, האם יש פטור להקל ערכית סעודה בלילו כל זמור?

ת - כאמור בר' פטוחה שלא בזמנה, אינה נהנתת לסעודת מצוה, ועל כן אסור לקיים בלילו כל זמור. ברם לפי הנראה, יש מקום להקל בזורה, אם חתן הכר' מצווה או אחד מהמוסונים יסויים באותו עמד מסכת שליחתן מן התלמוד. וכן רוחה לנבי שאיר' טבונות רשות, כגון חנוכת הבית, זבד הבת, או סוכית שידוכין (איירוסין).

ש - האם אבי הבן יכול לבדוק שהחינו ביוםיהם אלו על המילה או פזון הבן?

ת - גם בזורה לא נהנו להחמיר, כדי שלא ופסיד את הרכבת. ועל כן מותר לברך שהחינו בשעת המילא או פזון הבן. ולפי הוראה גם רוחה הוא להחמיר במניibus בשעת הרכבה בגוד או פרי חדש וכןון לפוטרו, ואחר כךocol להלמש הבן או לאכול מפירות.

ש - האם מותר לבדוק שהחינו בשבת אשר ביום בין המצרים?

ת - אמונ על פי היסוד אין לברך שהחינו בכל ימי בין המצרים אפילו בשבת טבל מוקם ובנים מופתיקים כתבו להקל בזורך שהחינו בשבת. יש מה שחתנו רק עד ר' יוסי, ומש מה שחתנו איפלו אחר ר' יוסי. וכן נהנו אחינו האטאנאים להקל בזורה גם אחר ר' יוסי אבל - הן לנבי פרי חדש והן לנבי בגוד חדש. אך סוגה הספדים להקל בזורה רוק נגוע פוטרו, אולם בגוד חדש לא ליקש אחר ר' יוסי אבל בשבעת.

ש - האם מותר ללבוש או ללבוש בגוד חדש ביום בין המצרים?

ת - והואיל וכאoso אין מברכים שהחינו ביוםיהם אלו, אם כן ספילא אין ללבוש בגוד חדש או גודך כל מברכים עליו שהחינו. ועל כל פים מותר ללבוש בגדים חותם משבעה שעוד בתמוז עד ר' יוסי, אבל כל בגד שלבש אלא לאחר תשעה בגוד אחר, יכול ללבוש בשבת ברכות שהחינו ואחיך ללבוש כמו החלן אך נאמר אין להתייר בזורה לא ליקש אחר ר' יוסי אבל בשבעת.

ש - אשה מעוברת המתואה לפרי חדש, או חולה אשר יכול להתחזק באכילת אותה הפרי, האם רשאים הם לאכול ביום בין המצרים ולברך עליו שהחינו?

ת - מוחרם הנם לאוכלו ביום בין המצרים אך ביום החול ואחיך ללבוש עד השבעת אכילתנו.

קירוב באהבה

אל הרכבת עלה אדם שחזרתו הייתה כשל בעל אחוזות עשיר. האיש בדק את הרשות בכורטיסו ופסע לעבר מקום מושבו. לאחר שהתיישב בנוחות סקר את סביבתו. הוא הבחן כי בספסל שלפני יושב יהודי נכבר, בעל הופעה מרשים, והסובבים אותו נראים מלוויו ומשמעיו. בהבעת ביטחון עצמי רบ שאל האיש בקהל את היושב לצדיו: "מי הוא האיש הנכבד לפניו?".

שכנו לפסל, שהיה אף הוא אחד מפלילי הרוב המכובד, הסביר לאדון ההייר כי זה האדמו"ר מוסלונים, רבי שמואל ייננברג, בעל 'דברי שמואל' (נסחלה לפני כמה שנים). בתגובה פלט האיש, בראשת שביעות רצון עצמתי: "אם סבי היה רב". המילums אלה גרמו לכל הסובבים להיאלם באחת. הכל הבטו באיש בתדהמה. גם הרב קני פנה את ראשו לעבר האיש ואמר: "אם סבך היה רב, הרי גם סבי היה רב, בוא שיביך". האיש קיבל את הצעעה ברצון, ועבר לשbet ליד הרבי. בין השנים נרכמה שיחה. האיש סיפר כי מוצאו מרבי מאיר, בןו של רבי לוי יצחק מברדייצ'ב. הוא היה גאה ביהוסו אפיעלעפי שרוחוק היה מאד מהליהכה בדרכי סבו. עוד ספר כי הוא רופא ומשמש בצוות רופאי של הצאר.

רבי שמואל פנה אליו בחביבות ואמר: "ודאי תשמעו לשם ספר מסבך הגדל. הסכת ושמע". והצדיק סיפר: "ענקל היה בן העיירה ברדייצ'ב. ברבות הימים חכר מאת הפרץ פונדק העומד על אם הדרך. אריאט השיל מעליו את סמגני יהדותו, ירד מדרח אל דח' עד שנודע בכל הסביבה כפוך על. בהמשך נגרר אחר הטיפה המרה ושקע במחזקי הימורים. פעם אחתפגש אותו רבי לוי יצחק ברחוב. ענקל היה שתיו למוחצה, אך בירך לשлом את הצדיק, מתוך כבוד. אמר לו רבי לוי יצחק: "ענקל, אין יודע כמה אני מקנא לך".

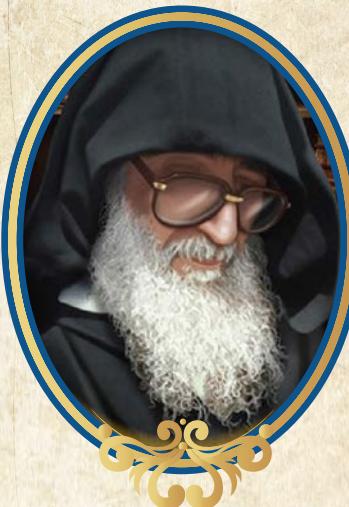
ענקל פער את עיניו בתדהמה, והצדיק המשיך: "הלו בא עלי תשובה ודונותיהם הנהפכים לזכויות. מקנא אני בוכויתך לשטשוב בחשוכה!..." ענקל השיב: "אם כן, בשונן הבאה יכול הרבי לknani כי עוד יותר". מעת לעת היו השניים שבים ונפוגשים. הצדיק היה חזר על דבריו, וענקל היה משיב את תשובה, שנראית חכמה בעניין.

עברו השנים וענקל חלה במחלת החשוכת מרפא. מצבו הידרדר וקיצו התקרב. יום אחד ביקש מاستו להזמין את הצדיק מברדייצ'ב להיות

בס"ד

בית הכנסת

"יגל יעקב ישמה ישראל" רח' כפריסין 3 באר שבע

במלאת שמונה שנים להסתלקותו של
אדמו"ר הaga"צ רבי

אלעזר אבוחצירא זוקלה"ה

תקיים קריאת ספר התהילים ברוב עם
בשבת קודש פרשת מטות כ"ד בתמוז

תהלים: 16:00

מנחה: 18:30

לאחר מנחה תקיים פעודה שלישית
בבית כ"ק מרכז אדמו"ר זוקלה"ה

שבת שלום

עמו ברגעיו האחרונים. הצדיק נגענו ובאו. ענקל נראה חלש וחיוור אך מבטו היה צלול. "נו, ענקל", אמר לו הצדיק ברוץ, "אולי הגיע העת לישותה?". אוור ענקל את שארית כוחותיו ואמר הצדיק כי הוא מבקש לספר לו דבר מה.

"במשך שנים החזקתי את הפונדק", סיפר ענקל. "היה מכך מופיע על תחזקה רואה, כמו זיפות הגג, תיקונים וכדומה. אולם כשהתחלתי לשקו בהימורים ולשותות לשוכרה, הפסיקתי לדאוג לכל אלה. מיום ליום הפונדק הוונח יותר. עם הזמן שaku הגג ונძק, חלונות נשברו, אך לא עשית דבר לתקנות. יום אחד יצא הפריץ לצד. הוא רכב על סוסו האביר בעיר הסמוך. פתאום התקדרו השמיים וגשם זלעפות ניתך. הפריץ הדhair את סוסו בשאייה למצוא מחסנה.

"המבנה הקרוב ביתור אל העיר היה פונדק", המשיך ענקל הגוסט. "הפריץ ציפה למצוא בו בית חמ ויבש, אטום מרווחת ומוהגש השוטף. אולם הגג הסדוκ באילו חיכה לבוא הגשם. המים זרמו בעוז ושטפו את כל הבית. הרוח דזרה מהחולנות השבורות."

"לא ידעת היכן לקבור את עצמי מרווח בשוש. מלמלתי: 'אדוני הפרץ, וכי ידעת שיריה גשם שוטף שכזה?' וכי יכולתי לדעת שתבוא סופה?".

"את תגבותו של הפרץ זכר אני כאילו אירעה עכשו. המילums אמרו צורבות את ליבי". קולו של ענקל התגבר והוא זעק: "הפרץ צודע לעברך, וכי לא חשבת שיבוא יום ותצטרך לתחת דין וחשבו על ההזנחה הגדולה שהזנחה את הפונדק?!".

בזעקה הזאת עלה נשמהו של ענקל השמיימה. רבי לוי יצחק מברדייצ'ב העיד כי במליחתו אלה התחרט ענקל חרטה אמיתית זוכה לשוב בתשובה שלמה.

הרבי מוסלונים סיים את סיפורו.

האיש שלצידו ישב שקט ומהורה. אפשר היה לראות כי הספר הותיר עלייו רושם עז. בתוך כך לפקח הצדיק את ידה, הפסיק את שווולו, והחל לקשרו על זרועו תפילין.

כאשר השיד מעליו את התפילין הודה היהודים כי ארבעים שנה החלפו מאז הניח תפילין בפעם האחורה. בתחרגות מסוימת לו הצדיק את התפילין שלו וביקש ממנו לניחן מדי יום.

שנתיים החלפו. יום אחדפגש משמשו של הרבי היהודי קשיש, עטור ז肯 ופאות. הלה שאל את המשמש: "האם אתה מכיר אותו?". כשעננה המשמש כי אינו מכיר, השיב לו האיש: "אני אותו נושא שהתיישב לך ברכבת, והרבי מסלונים הזמני לשבת ליום. התפילין שומר לי פועלו את פעולתו. עברתי התפוכות הרבה, אך כפי שאתה רואה, הנסי שומר תורה ומצוות. שבתי ליהדות".

**לעלוי נשמה
הרבי יוסף שלמה טרייק זצ"ל
בר עלייה ז"ל
והרבנית רחל טרייק ע"ה
בת סמי ז"ל**